

عنوان مقاله:

بررسی رابطه ی خصوصیات نحوی فعل و پارامتر ضمیر انداز بودن زبان در برخی از گویش های ایرانی براساس رویکرد حاکمیت و مرجع گزینی

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 11، شماره 23 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

عبداله میرزائی - دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

محمد رضا اروچی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

بهزاد رهبر - دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

حیدر حسنلو

خلاصه مقاله:

عملکرد ضمیر فاعلی در زبان ها متفاوت می باشد. یعنی زبان های مختلف در برخورد با ضمائر، با توجه به خصوصیات سازه های نحویشان، واکنش های مختلف از خود نشان می دهند. در برخی از زبان ها مانند: زبان فارسی و ترکی ضمیر فاعلی به صورت اختیاری می باشد اما در برخی از زبان ها مانند زبان انگلیسی و فرانسه وجود ضمیر فاعلی امری بدیهی می باشد و عدم وجود آن باعث نادرستی شدن جمله می شود. از این رو پارامتری به نام "پارامتر ضمیر انداز بودن" زبان ها را در این مقوله از هم جدا می سازد، به عنوان مثال زبان فارسی را جزء زبان های ضمیر انداز و زبان انگلیسی را ضمیر گذار دسته بندی می کند. تحقیق حاضر به بیان نقش فعل در ضمیر انداز بودن زبان در برخی از گویش های ایرانی می پردازد. با توجه به مشاهده مثال های فراوان از زبان های مختلف، در زبان های ضمیر انداز فعل از قدرت تصریف بالایی برخوردار بود یعنی اینکه با تمام ضمائر فاعلی صرف می شد. و چنانچه ضمیر فاعلی حذف می شد جمله کاملاً دستور به دست می آمد. ولی در زبان های ضمیر گذار فعل قدرت تصریف را نداشت در نتیجه با حذف ضمیر فاعلی مخاطب از تشخیص فاعل جمله عاجز می ماند. با توجه به نتایج به دست آمده می توان به این نتیجه رسید که صرف فعل می تواند به عنوان یک ممیزی معتبر جهت تشخیص زبان های ضمیر انداز از زبان های ضمیر گذار ایفای نقش نماید.

کلمات کلیدی:

اصول و پارامترها، پارامتر ضمیر انداز، حاکمیت و مرجع گزینی، صرف فعل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1704154>

